

Казка «Голубок»

Зграя підлітала до нового місця проживання. Для голубка Гу-гу це був перший у його житті переліт. Гу-гу весь час тримався своїх братів та сестер. Але одного разу сталося щось незвичайне.

Гу-гу, під час однієї із зупинок, клюючи зерна на землі, відбився від зграї. Коли підняв голову, то побачив, що птахи вже піднялися високо в небо і не чули його заклику повернутися. Голубок зрозумів, що залишився один і йому стало лячно. Бо він ніколи ще не залишався на одинці. Весь час поруч були рідні та друзі. Гу-гу піднявся на крило і злетів на дерево, яке росло у дворі. Від страху і розпачу голуб'ятко гірко заплакало.

Раптом поруч воно почуло дивний звук: «Мяу». Гу-гу розгубився, бо ніколи не чув таких звуків у своєму житті. «Мяу. Ти що загубився?» - знову почув Гу-гу. «Це хто говорить?» - запитало голуб'ятко. «А ти хіба не знаєш, хто я?» - зі здивуванням запитало створіння чорного кольору із білими вусами, довгим хвостом, яке сиділо на цьому ж дереві, але на гілці вище. «Ні, не знаю. Я тебе ніколи не бачив.» - відповіло голуб'ятко. «Тоді це добре.» - мурликаючи відповіло створіння. - «Бажаєш роздивитися місце, де ти тепер будеш жити. Для цього тобі потрібно спуститися на землю і піти разом зі мною». Гу-гу вирішив прийняти пропозицію нового знайомого і спуститися на землю. Як раптом почуло новий звук: «Гав. Я б на твоєму місці цього не робив». «Це ж чому?» - запитав Гу-гу у створіння яке вийшло із будівлі, яка стояла біля дерева. «Бо станеш обідом для цього кота.» - відповіло створіння. «А чому кіт бажає мною пообідати?». «Бо він любить маленький голуб'ят». «А що ж мені робити? Я ж залишився один у цьому великому світі. Як мені знайти рідну зграю?» Створіння подивилося на голуб'ятка, опустило голову і залізло у будівлю.

Потихеньку наближалася ніч. Гу-гу все ще сидів на дереві і боявся спуститися на землю. Йому дуже хотілося їсти та пити. Але страх заважав злетіти на землю, щоб поклювати зернинок та попити водички.

Створіння вилізло з будки, потягнулося і подивилося вгору.

- Ти ще тут? - запитало воно у Гу-гу.
- Так. - відповіло голуб'ятко.
- А чому ти не полетіло шукати рідних?
- Бо не знаю де шукати свою зграю.
- Ну так і бути. Я тобі допоможу. Завтра вранці підемо шукати твою рідню. А зараз спускайся на землю та трішки підкріпись. А я тебе поохороняю. Спати будеш на моїй будці. А я ляжу поруч із будкою. А то раптом наш кішка Нічка вирішить тобою повечеряти.

Із першими промінцями сонця горобчик прокинувся, почистив своє пір'ячко, поснідав і став чекати нового друга. Друг з'явився із-

за будки.

- Ну що, готовий вирушати у подорож?
- Так. – відповів Гу – гу.
- Тоді давай знайомитися. Мене звати песик Чорне Вухо. А тебе?
- А мене звати голуб’тко Гу –гу. Будемо вирушати?

Гу –гу і Чорне вухо вирушили у подорож, щоб відшукати рідну зграю голуб’ятка.

Друзі йшли сільською доріжкою, повернули на лісову стежку. Все навколо було новим та незнайомим. Особливо для Гу-гу.

Вибравшись із лісу, друзі побачили перед собою велику гору. Чорне Вухо був здивований. Бо раніше цієї гори за лісом не було.

Гу-гу та Чорне Вухо вирішили перейти нову гору. Коли підійшли, то були здивовані. Гора була незвичайною: вона складалася з якогось незрозумілого матеріалу. Гу-гу запитав: «А чому ця гора така дивна і запах у неї незвичайний, неприємний? У повітрі літають якісь незвичайні птахи?»

Чорне Вухо із сумом подивилося на свого маленького друга.

- Це гора, яку залишили після себе люди, мої господарі.
- А чому ти говориш про це з сумом.
- Бо люди бувають добрими до братів своїх менших. А ось до себе бувають не добрими.
- Чому ти так думаєш?
- Бо ця гора – це сміття, яке людина залишає після себе. Люди, мабуть, не розуміють, що своїм сміттям вони вбивають все навколо себе, навіть самих себе.
- А як вирішити цю проблему.
- Мабуть, навчитися людині жити без сміття. Або вчитися прибирати своє сміття після себе.
- А якщо люди цього не навчаться?
- Тоді всі ми зникнемо.
- І я?
- І ти.

Сумні друзі обійшли гору. І раптом у небі почулися голоси. Гу-гу підняв голову. У небі кружляла голубина рідня. Гу – гу піднявся на крило і полетів до рідних.

Привітавшись із рідними, Гу-гу повернувся до нового друга.

- Чорне Вухо, велике тобі спасибі, що допоміг знайти мою родину! Я обов’язково прилечу до тебе вгості. Чекай!

Чорне Вухо довільно помружився. Йому було приємно почути слова вдячності. Вильнувши хвостом на прощання, песик потупцював додому.

Сонце по-тихеньку заходило за горизонт. Надходив вечір. **Чорне Вухо** вклався біля своєї буди.

- Ну що, мій обід знайшов свою рідню? – запитала кішка **Нічка**.
- Так, знайшов. – відповів песик
- Мені цікаво і чому ти вирішив допомагати тому малому миршавому голубкові. Краще було його з’їсти.
- Попоїсти ми собі знайдемо. А ось знайти хорошого друга завжди важко. Ти теж подумай про те, щоб і собі знайти друга в першу чергу, а потім їжу.

Сонце зайшло за горизонт. **Ніч** по – тихеньку вступала в свої права. **Чорне Вухо** міцно спав у своїй буді. Йому снився Гу-гу, який прилетів до нього в гості. Кішка **Нічка** голосно мурликала і думала про те, з ким би їй подружитися. Місяць розпочав свій шлях на небі. Все живе відпочивало і чекало нового дня.

Тільки людям дано розуміти, що колись людство зустріне ніч, але не побачить більше дня. Бо наша планета – це єдине місце, де ми можемо жити. І від нас, людей, залежить ми будемо на цій землі жити чи існувати!!!